

ธรรมมิชอบ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๙

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าณะ องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างสมบุญญาธิการมากมายมหาศาล เวลาออกประพบัติ
ปฏิบัติขึ้นมาไง เวลาเอาจริงเอาจังขึ้นมา อาสวักขยญาณทำลายอวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้เองโดยชอบ

ความชอบธรรม ความชอบธรรมอันนั้น เห็นไหม สิ่งที่ไม่รู้สิ่งใดเลยก็ว่าไม่รู้

ปัญจวัคคีย์อุปัฏฐากอยู่ ๖ ปี

บอกว่า ไม่รู้ก็ไม่บอก ไม่สอน เพราะไม่รู้ แต่บัดนี้ตรัสรู้เองโดยชอบ

ความชอบธรรม ความชอบธรรมอันนั้น เสวยวิมุตติสุขๆ ใจ วิมุตติสุขในหัวใจขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระธรรมฯ สัจธรรมอันนี้
ยิ่งใหญ่แน่ พอเสวยวิมุตติสุขๆ ว่าโลกนี้ไม่เคยมี สิ่งที่มี มีเกิดขึ้นในหัวใจขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาจะไปอบรมบ่มเพาะใจ จะเอาใครได้ก่อน เอาใครได้ก่อน เอาปัญจวัคคีย์
ปัญจวัคคีย์อุปัฏฐากอยู่ ๖ ปี

ปัญจวัคคีย์เห็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาฉันอาหารของนางสุชาดา มาฟื้นฟู
ร่างกาย ฟื้นฟูร่างกายเพราะอะไร เพราะอดอาหารมา ๔๙ วันไง ทรมานตนมาอยู่ ๖ ปีไง ทำทุก
กรรมมากมายมหาศาล ที่เขาทำกันๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำมากกว่า

สิ่งที่ไม่รู้ก็พยายามฝึกฝนขึ้นมาให้เป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจของตน ฝึกหัดปฏิบัติมากน้อยขนาดไหน ๖ ปี ๖ ปีทรมานตนมากมายมหาศาล เวลาเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา ปฐมยาม บุปเพณิวาสนาสติญาณ บุปเพณิวาสนาสติญาณระลึกอดีตชาติของตนเองได้ มันไม่ตื่นไม่เต้น มันเห็นแล้วมันเป็นข้อเท็จจริง จตุปปาตญาณ อนาคต รู้เห็นจิตดวงไหนที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ รู้เห็นไปหมดละ มันเป็นเรื่องโลกๆ ใจ มันเป็นของประจำโลกนี้ไง ฤาษีชีไพรเขาทำของเขาได้อยู่ตลอดแล้วไง

ดึงกลับมา ดึงกลับมา ไม่ลุ่มหลงไป เห็นไหม

พวกเราฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา รู้เห็นสิ่งใด แหม! ไหลไปตามมันเลย ว่าตัวเองรู้ตัวเองเห็น รู้เอง เห็นอย่างไรละ เห็นเพราะจิตใจมันอ่อนแอ จิตใจที่มันไม่มีอำนาจวาสนาใน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็รู้เห็น รู้เห็นโดยข้อเท็จจริงด้วย รู้เห็นจริงๆ เพราะบุปเพณิวาสนาสติญาณ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว เห็นไหม เวลาใครมาถามเรื่องเวรเรื่องกรรมเรื่องสัตว์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตอบได้หมด เขาทำอะไรมา เขาผิดพลาดสิ่งใดมา รู้เห็นไปหมด แต่มันก็เป็นเรื่องโลก เรื่องฌานโลกีย์

เวลาฤาษีชีไพรเขารู้เขาเห็นของเขาได้ ระลึกชาติได้กี่ชาติ ๓ ชาติ ๑๐ ชาติ ๑๐๐ ชาติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีตื่นไม่มีปลาย ระลึกได้ครอบคลุมวัฏฏะจักรวาลทั้งหมด สิ่งนี้เวลาเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา อาสวักขยญาณทำลายอวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลามันรู้เห็นสิ่งใดดึงกลับ เวลาอนาคตก็ดึงกลับ อดีตอนาคตก็เกิเลสไม่ได้ ปัจจุบันธรรม ปัจจุบันธรรมอันนี้ไง ถ้าปัจจุบันธรรมอันนี้ สิ่งที่เราอาสวักขยญาณทำลายอวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

อวิชชา พญามาร ว่ากิเลสมันเป็นนามธรรม มันมีตัวมีตนไหม

กิเลสมันดินฟ้านๆ อวิชชา สิ่งที่ว่าเจ้าชายสิทธัตถะจะหลุดจากมือเราไปๆ

เวลาตัวเองด้วยเล่ห์กล ด้วยพญามาร จะทำลายบัลลังก์การภาวนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าร้อยแปด แพ้ทั้งนั้นนะ เวลากิเลสมันกลัว มันกลัวธรรมะไง มันแพ้ธรรมๆ ไป

ฟ้องลูกสาวไป ความโลภ ความโกรธ ความหลงไป เวลาจะมาเอาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคืนไปไ

“นางตัณหา นางอรดี แม่แต่พ่อของเธอ เรือนยอดของเรือน ๓ หลัง เราได้หักลงแล้ว”

แล้วเรือน ๓ หลังมันจะมีเหลืออะไร มันเป็นข้อเท็จจริงในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป นี่ข้อเท็จจริงในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

สิ่งที่ไม่รู้ก็บอกว่าไม่รู้ สิ่งที่อยู่แล้วๆ เสวยวิมุตติสุขๆ ถึงแล้วจะเผยแผ่ธรรมๆ ไง ใครจะมีอำนาจวาสนาได้สังฆกรรมอันนี้ไ “จะสอนใครได้หนอ จะสอนใครได้หนอ” มันลึกลับมหัศจรรย์ในข้อเท็จจริงอันนั้น

ถ้ามันเป็นจริงๆ มันต้องมีอำนาจวาสนาไป เล็งญาณแล้ว ไปเอาปัญจวัคคีย์ก่อน ปัญจวัคคีย์นัดกันว่าจะไม่ยอมเชื่อฟัง เพราะอะไร เพราะเห็นว่าการกลับมาฉันอาหารของนางสุชาดา กลับมาฉันอาหารของนางสุชาดา เพราะมันไม่สุดโต่งไป อตตกิลมถานุโยค กามสุขัลลิกานุโยค

เวลาว่า เราไม่รู้ เราก็บอกว่าไม่รู้ เวลาารู้แล้วเป็นข้อเท็จจริงแล้ว มันเป็นที่รู้เองโดยชอบ ความชอบธรรม ถ้าความชอบธรรม เวลาแสดงธัมมจักขุ ไง แสดงธัมมจักขุ พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมๆ

ถ้ามันเป็นความชอบธรรม แสดงธรรมไป ผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติตามข้อเท็จจริงนั้นมันก็ต้องรู้โดยชอบเหมือนกัน ถ้ารู้โดยชอบเหมือนกัน เห็นไหม ปัญจวัคคีย์ มีพระอัญญาโกณฑัญญะองค์เดียวเท่านั้นที่รู้ อีก ๔ ยังไม่รู้ ก็เทศนาว่าการจนมีดวงตาเห็นธรรมทั้งหมด แสดงอนัตตลักขณสูตร เป็นพระอรหันต์ ๕ องค์ ไปเอายศอีก ๕๕ องค์

ถึงเวลาไปเอายศ มีปราสาท ๓ หลังเหมือนกัน มีอำนาจวาสนาเหมือนกัน

“ที่นี่เดือดร้อนหนอ ที่นี่วุ่นวายหนอ”

มีมากมีมายมหาศาล จะมีสิ่งใดมันเดือดร้อนไปหมดนะ เรื่องของโลกๆ

ถ้าเขาเป็นจริง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเดินจงกรมอยู่ไ

“ยสะ ที่นี้ไม่ได้ดร้อน ที่นี้ไม่อุ่นวาย”

แสดงธรรมจนยสะมีดวงตาเห็นธรรม

เวลาพ่อแม่ตามมา บังพ่อแม่ไว้ เทศนาว่าการจนเป็นพระอรหันต์ เป็นพระอรหันต์ขึ้นมา หมู่คณะ เพื่อนได้ยินข่าวมา ตามมาด้วยอำนาจวาสนา ได้สร้างบุญสร้างกุศลมา ในธรรมบท เขียนไว้มากมายมหาศาลว่าเขาได้ทำบุญกุศลสิ่งใดมา เขาถึงได้มีอำนาจวาสนามาฟังธรรมของ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์เ

พระอรหันต์ ๖๐ องค์ พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์ เธออย่าไปซ้อนทางกัน เธออย่าไปซ้อนทางกัน

พระอัสสชิถึงไปได้พระสารีบุตรเ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปทรมานชฎิล ๓ ปี นองได้อีก ๑๐๐๓ นี่พระอรหันต์ทั้งนั้น

นี่เพราะตรัสรู้เองโดยชอบ

แต่เวลาพวกเราเกิดมา เรามีอริชชา มีพญามารในหัวใจของตน เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมา พบพระพุทธศาสนาก็มีอำนาจวาสนาแล้ว การเกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ฯ ถ้าเรามีศรัทธา ความเชื่อในพระพุทธศาสนาเ

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ คนที่นับถือพระพุทธศาสนาก็พระพุทธศาสนาแบบ โลกๆ เป็นประเพณีวัฒนธรรม ถ้าเป็นประเพณีวัฒนธรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ใครมีอำนาจ วาสนาขึ้นมา เขาก็ทำคุณงามความดีของเขา แล้วถ้ามีวาสนา ปิดทองหลังพระฯ

ทำคุณงามความดีต้องไปอวดไปโชว์ใคร แต่ถ้าเป็นทางโลก มีการประชาสัมพันธ์ นั่นเป็น เรื่องโลกๆ ทั้งนั้นนะ

แต่ถ้าเป็นธรรมๆ เราทำเพื่อใจของเรา ถ้าทำเพื่อความสงบสุขในหัวใจของตน ถ้าเพื่อ ความสงบในหัวใจของตน ถ้าเราทำความสงบในหัวใจของเราได้ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ถ้า จิตสงบไม่มี มีสติปัญญาขึ้นมา มันไม่เอาพินเอาไฟมาเผาตัวเราเอง

แต่ถ้าเราขาดสติปัญญาขึ้นมา มันไปว่านเอาฟืนเอาไฟมาเผาตัวเราเอง ทั้งๆ ที่เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาไง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว สิ่งที่เป็นความทุกข์ๆ เราจะแก้ทุกข์ แก้ทุกข์อย่างไร แก้ทุกข์ๆ มันไปแสวงหาความทุกข์ขึ้นมาเพิ่มขึ้นมาให้เป็นความทุกข์ความยากมากไปอีก

แต่ถ้าจะแก้ทุกข์แก้ยากขึ้นมา เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์พระองค์เดียว เทศนาว่าการปัญจวัคคีย์ ๕ องค์เท่านั้น เวลาเทศน์ขึ้นมาะ เทศน์ธัมมจักขุ ครั้งแรกมีคนฟังแค่ ๕ คน แต่พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม

ครูบาอาจารย์ของเราะ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านฝึกหัดปฏิบัติของท่าน ฝึกหัดปฏิบัติของท่านในป่าในเขาของท่าน เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เพราะต้องการสถานที่ สถานที่วิเวก กายวิเวก จิตวิเวก ถ้ามันวิเวกขึ้นมา มันก็ฝึกหัดปฏิบัติตามความเป็นจริง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เวลาอัสวักขยญาณทำลายอวิชชา มันเห็นข้อเท็จจริง มันตรัสรู้เองโดยชอบ เพราะมันเป็นความชอบธรรม

แต่ครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านฝึกหัดปฏิบัติของท่าน ท่านเอาความจริงเอางังของท่านขึ้นมา ถ้ามีอำนาจวาสนาขึ้นมา ทำความเป็นจริงขึ้นมา แต่ความเป็นจริงขึ้นมา ล้มลุกคลุกคลานมาขนาดไหน

คนฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมามันเห็นกิเลส มันรู้จักกิเลส สิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือกิเลสในหัวใจของคน เพราะกิเลสในหัวใจของคนมันเผาลนๆ ทั้งนั้นนะ แล้วเวลาเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เราก็ฝึกหัดปฏิบัติด้วยกิเลสค้นหาความทะยานอยาก ถ้ามันฝึกหัดปฏิบัติของตนด้วยค้นหาความทะยานอยาก ก็อวิชชา ก็ความไม่รู้ มันก็ไปพอกพูนขึ้นไปมากขึ้นไป

การศึกษา ศึกษาภาคปริยัติ การศึกษานะ เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งที่แตกต่างกันไม่ได้ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ

ปริยัติ ปริยัติการศึกษาเล่าเรียนทั้งนั้นนะ ถ้าการศึกษาเล่าเรียนมันเป็นสุตมยปัญญา แต่ถ้าการฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา สุตมยปัญญาเราวางไว้ วางไว้ ถ้าเราจะฝึกหัดปฏิบัติตามความเป็นจริง ใจแต่มันเอาสุตมยปัญญาแล้วปฏิบัติไปด้วยความมิชอบ

มันจะชอบธรรมไปตรงไหน ในเมื่อมันมีสมุทัย มันมีกิเลสต้นหาความทะยานอยากในหัวใจของตน เราก็สงสัยอยู่แล้ว แล้วเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ก็ปฏิบัติไปด้วยความสงสัยเรานี่แหละ นี่ความสงสัย เห็นไหม

ถ้าครูบาอาจารย์ที่เป็นจริง เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านศึกษาเล่าเรียนมาจนจบเป็นมหา ท่านปฏิญาณตนไว้ว่า ถ้าจบมหาแล้วจะไม่เรียนต่อ จะออกฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา แล้วฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา แล้วถ้ามันไม่มีละ ถ้ามรรคผล

นี่ขนาดศึกษาภาคปริยัตินะ ภาคปริยัติการศึกษาศาสนธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาศึกษาขึ้นมาแล้ว แต่กิเลสในใจของตัว ความสนทน่ ความสงสัย นี่มันสงสัย แล้วเกิดถ้ามันไม่มีข้อเท็จจริงขึ้นมา เราก็จะไม่ปฏิบัติเสียเปล่าหรือ อย่างนั้นต้องหาคนที่รู้จริงเป็นพยาน เป็นคนชี้แนะ

แล้วท่านได้ยินเกียรติประวัติ เกียรติคุณของหลวงปู่มั่นตั้งแต่ท่านเป็นเด็กๆ ต้องหลวงปู่มั่นเท่านั้น

เวลาไปหาหลวงปู่มั่นไง “มหา มหามาหาอะไร มาหามรรคผลนิพพานใช่ไหม ไม่ใช่อยู่ในตำรา ไม่ใช่อยู่ในสถานที่ใดๆ ทั้งสิ้น มันอยู่ในหัวใจของท่านนั่นแหละ”

แล้วจะเอาจริงเอาจังขึ้นมา เห็นไหม เพราะเวลาไปหาหลวงปู่มั่นขึ้นมา เพราะจะออกประพฤติปฏิบัติ จะออกปฏิบัติขึ้นไป ออกครั้งแรกก็ไปไม่ทัน ก็ไปฝึกหัดปฏิบัติที่จักราชพรรษาหนึ่ง

เวลาฝึกหัดปฏิบัติมาครั้งแรก เวลาบวชใหม่ๆ อุปัชฌาย์บอกว่าให้บริกรรมพุทโธๆ เราก็ทำพุทโธ ท่านบอกท่านเรียนอยู่ ๗ ปี พุทโธๆ ทำสมาธิได้ ๓ ครั้ง

เวลาศึกษาขึ้นมาจนจบเป็นมหาแล้วมันมีสติปัญญา นี่ไง สุตมยปัญญาเป็นภาคปริยัติ พอภาคปริยัติขึ้นมา ก็ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ ก็ใช้สติปัญญาไปเฉยๆ กำหนดเฉยๆ กำหนด เวลามันเลื่อม เพราะจิตมันเลื่อมด้วย แล้วมีความลังเลสงสัยด้วย ก็ไปหาหลวงปู่มั่นไง

มามาหาอะไร มาหามรรคผลนิพพานใช่ไหม มรรคผลนิพพานมันไม่อยู่ในตำรับตำรา มันไม่อยู่ที่ความฉงนสนเท่ห์ของเราใดๆ ทั้งสิ้น มันเป็นข้อเท็จจริง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ ความชอบธรรม

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาด้วยความชอบธรรมของท่าน ล้มลุกคลุกคลานมาไง อยู่ที่อำนาจวาสนาของแต่ละบุคคลจะไปเจอกิเลสประเภทใด

แล้วกิเลสที่มันสำคัญที่สุด กิเลสของเรานี้แหละ แล้วกิเลสของเรามันจะสงบเงียบ มันจะสงบยอมเพราะความเพียร ความวิริยะ ความอดุสหาของเราเอง คนอื่นทำให้เราไม่ได้ เราจะอ่อนวอนให้ใครปฏิบัติให้เรา也不行 แต่ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่ดั่งาม ท่านชี้ทางที่ถูกต้องให้เราได้ ถ้าชี้ทางที่ถูกต้องให้เราได้ แล้วเราฟังไหม

มันเป็นอำนาจวาสนาไง เราถึงแสวงหาครูบาอาจารย์ที่ดั่งาม ถ้าครูบาอาจารย์ที่ดั่งาม

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา การเกิดนี้จริงตามสมมุติ สังคมโลกมันเป็นของสมมุติทั้งนั้น แต่มันสมมุติ มันเป็นยุคเป็นคราว เห็นไหม กึ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่งๆ

เวลาเจริญขึ้นมาก็เจริญด้วยการฝึกหัดประพฤติปฏิบัติของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราที่ท่านปฏิบัติถึงที่สุดแห่งทุกข์ ถ้าถึงที่สุดแห่งทุกข์ เป็นข้อเท็จจริงในข้อเท็จจริงแล้วด้วยอำนาจวาสนานะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา เป็นที่เคารพบูชาของเรา

มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระปัจเจกพุทธเจ้าเท่านั้นที่ตรัสรู้เองโดยชอบ สาวกสาวกที่ได้ยินได้ฟัง ได้ยินได้ฟังแล้วฝึกหัดปฏิบัติตามข้อเท็จจริงหรือไม่

หลวงปู่เสาร์นี้สาวกสาวกที่ได้ยินได้ฟัง ได้ยินได้ฟังขึ้นมา ศึกษาธรรมะจากพระไตรปิฎกจากธรรมและวินัยที่เป็นศาสดาของเรา แล้วฝึกหัดปฏิบัติตามศาสดา เคารพบูชาศาสดา ปฏิบัติให้มันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา มันถึงที่สุดแห่งทุกข์ด้วยความชอบธรรม

เพราะความชอบธรรมอันนั้นมันถึงชี้หน้ากิเลสได้ไง มันถึงแนะนำว่ากิเลสที่มันร้ายนักๆ มันอยู่ในหัวใจของคน แล้วสิ่งที่ร้ายนักที่จะเข้าไปเผชิญหน้ากับมัน เรามีสติปัญญามากน้อย ขนาดไหน ถ้าเรามีสติปัญญาของเรา ท่านถึงอบรมบ่มเพาะขึ้นมา ให้มีข้อวัตรปฏิบัติเป็นเครื่อง อยู่ของใจๆ

การศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นภาคปริยัติ นั้นนะเป็นมงคล ชีวิต เป็นการศึกษาามาเพื่อเป็นแนวทางในการฝึกหัดปฏิบัติ แต่เวลาจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ ขึ้นมา มันมีวิชา มีพญามาร มันสวมรอยเข้ามา มันเลยการกระทำไม่ชอบธรรม เพราะความ ไม่ชอบธรรมอย่างนั้นมันถึงทำความสงบของใจไม่ได้

เพราะอะไร

เพราะมันมีสิ่งชั่วๆ มันมีสิ่งชักนำไปตลอด นี่ของที่มันไม่ชอบธรรม เวลาถือศีลๆ เวลาชาว พุทธเรา เวลาถือศีลๆ หลวงตาพระมหาบัวท่านบอกว่า ขอศีลห้า มันก็ได้ศุณย์ห้า ขอศีลสิบ มันก็ ได้ศุณย์สิบ พระปฏิบัติขึ้นมา ศีล ๒๒๗ มันก็ลบล้วนเลื่อนกลางไปทั้งสิ้น มันมิชอบ

แต่ถ้ามันชอบล่ะ ถ้ามันชอบธรรม เราซื้อสัตย์ไ้ เราต้องการข้อเท็จจริง ต้องการความ เป็นจริง ถ้าต้องการความเป็นจริง มันก็ต้องทำให้เป็นความจริงขึ้นมาสิ

แล้วความจริงขึ้นมามันเกิดที่ไหนล่ะ

มันเกิดขึ้นจากคนจริง

ครูบาอาจารย์ของเราท่านถึงวางข้อวัตรปฏิบัติไว้

ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา แล้วธรรมวินัยนี้อยู่ในพระไตรปิฎก ธรรมวินัยนี้ สิ่งที่เรา ศึกษาค้นคว้าจบ ๙ ประโยค มันก็ศึกษามาทั้งหมด แล้วมันชอบธรรมไหม มันเป็นธรรมะของ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไ้

แล้วภาคปฏิบัติๆ ครูบาอาจารย์ที่ท่านฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาโดยมิชอบ เวลาแสดงธรรมๆ

หลวงตาพระมหาบัวท่านยืนยันไ้ เหยียบหัวพระพุทธรูปแล้วแสดงธรรม

เหยียบหัวพระพุทธเจ้าก็ธรรมและวินัยนี้ไง ทูศีลไง ไม่มีศีล ไม่มีสัตย์ไง นั่นก็เหยียบย่ำทำลายธรรมและวินัย เหยียบย่ำทำลายศาสนา ก็เท่ากับเหยียบหัวพระพุทธเจ้า แล้วแสดงธรรมๆ แสดงธรรมก็สัญญาอารมณ์ของตนไง สิ่ง que แสดงออกไปมันชอบธรรมหรือไม่ ถ้ามันไม่ชอบธรรม เวลาฟังแล้วกิเลสมันกลัวไหม

แต่ถ้าเป็นข้อเท็จจริง มันชอบธรรมขึ้นมา กิเลสมันวิ่งหนีเลย

แล้ววิ่งหนีไปไหน

วิ่งหนีหลบอยู่ในจิตเดิมแท้

เวลาจิตเดิมแท้ ธรรมะมีอยู่โดยดั่งเดิม จิตเดิมแท้นี้ผ่องใส

ผ่องใสตรงไหน ผ่องใสอะไร

ถ้าภาวนาเป็นนะ จิตสงบระงับ มันสงบระงับโดยเรียบๆ โดยปกติถึง ๗๐ เปอร์เซ็นต์ ใส สิ่งที่จะรู้จะเห็นสิ่งใดภายนอกนั้นมันเล็กน้อยเท่านั้นนะ

แล้วจิตเดิมแท้มันผ่องใสอย่างไร จิตสงบแล้วถ้ามันสว่าง สว่างเพราะอะไร แล้วมันสว่าง เห็นความสว่างไสว สว่างไสวเกิดจากอะไร

นี่ไง มันมีจิต

นี่ไง เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านอบรมบ่มเพาะลูกศิษย์ลูกหาของท่าน

“จิตเป็นอย่างไร”

แล้วถ้าคนภาวนาไม่ได้มันก็ไม่ได้ ถ้าไม่ได้แล้วท่านก็ไม่กดดัน เพราะกดดันแล้วเขาทุกข์ เขายาก ไม่ได้ก็คือไม่ได้ ถ้าไม่ได้ก็ให้เขาฝึกหัดให้ภพชาติของเขาสั้นเข้า ให้เป็นจริตเป็นนิสัยต่อเนื่องไป

แต่ถ้าคนไหนภาวนาแล้วภาวนาได้ ท่านกำหนดเลย จิตเป็นอย่างไร แล้วเริ่มต้นอย่างไร แล้วเริ่มต้นแล้วมันจะถูกต้องชอบธรรมตรงไหน ทำความสงบของใจได้หรือไม่ได้ ถ้าได้ ใด ใด อย่างไร นี่ถ้ามันได้ไง

ถ้ามันชอบธรรม มันชอบธรรมตั้งแต่เรามีสัจจะ มีสัจจะ เห็นไหม หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านมีศีลมีธรรมของท่าน ผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นไป เวลาไปเข้าป่าเข้าเขา ถ้ามันทุศีล เข้าไปที่แรงๆ มันมีปัญหาทั้งนั้นนะ

แล้วทำไมเราต้องเข้าไปที่นั่น

หลวงปู่มั่นนี่แหละครูบาอาจารย์ที่ยิ่งใหญ่ กลัวอะไร ท่านให้ไปที่นั่น กลัวผี ให้เข้าป่าเข้า กลัวเสือ ให้เข้าป่าไปเจอกับเสือ

เพราะเราเห็นว่าความกลัวเป็นความทุกข์ความยากทั้งนั้น แต่เวลาครูบาอาจารย์ที่เป็น ธรรมๆ ท่านเห็นความกลัวเป็นประโยชน์ เพราะอะไร เพราะกิเลสในใจมันคือ

นี่ไง สิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือกิเลสในหัวใจของคน แล้วกิเลสในหัวใจของคนนะ ถ้ามัน ประพฤติปฏิบัติโดยความไม่ชอบธรรม มันมิชอบ เวลามันไป มันไปโดยคณะ ยิ่งใหญ่ เวลามันไป นี่ โอโฮ! มันไปด้วยความป้องกันตัวมันเต็มที่เลย

ไปทำไมอย่างนั้นนะ ไปเที่ยวป่าช้าๆ ไปส่งศพหรือ

เวลาครูบาอาจารย์ท่านไปของท่านองค์เดียว แล้วเวลาไป ไปเวลากลางคืน ใจมันจะขาด

เวลาเราฝึกหัดปฏิบัติ จะทำความสงบของใจบ้าง มันสงบไหม แล้วเรากล้าเข้าไปเผชิญ ความจริงในหัวใจของเราไหม

เวลาเรามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา เราจะสร้างคุณงามความดีของเรา ถ้าเรา สร้างคุณงามความดีของเรา คุณงามความดีของเรามันชอบธรรมหรือไม่ชอบธรรม

ถ้ามันเป็นกิเลสๆ มันยุมันแห่ มันพลิกมันแพลง มันปลิ้นมันปล้อน มันกะล่อนทั้งนั้นนะ ถ้ามันมิชอบ แม้แต่ความซื่อสัตย์กับธรรมและวินัยคือศาสดาของเรามันยังคดโกง แล้วมันจะเอา ความซื่อสัตย์สุจริตมาจากไหน แล้วถ้ามันมีความซื่อสัตย์สุจริตขึ้นมา มันจะเอาความชอบธรรม มาจากไหน

แต่ถ้ามันเป็นศีลเป็นธรรม เรามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา แล้วเราเคารพบูชาของเรา เราไม่พูดปด เราไม่โกหกมดเท็จ เราไม่กะล่อนปลิ้นปล้อน ไม่ใช่ก็คือไม่ใช่ ไม่ใช่หน้าไว้หลังหลอก ภาวนาไม่รู้อะไร ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน ลวงโลกไปวันๆ เท่านั้นละ

นี่มันเป็นความไม่ชอบธรรม มันมิชอบ มิชอบก็ผิดกฎหมาย สิ่งที่มีชอบใช้โดยทางสังคมไม่ได้ นี่ใจ เงิน แบงก์ปลอม แบงก์ปลอมมันก็หลอกใช้กัน แล้วถ้ามันเป็นแบงก์จริงถูกต้องตามกฎหมายละ เวลามันชอบธรรม มันใช้ที่ไหนก็ได้ มันองอาจกล้าหาญใจ แต่ถ้ามันเป็นแบงก์ปลอม ต้องเอาเวลาคนมากมาย เวลาคนเฒ่าคนแก่ไปใช้ มันคดโกงมาตั้งแต่ต้น มิชอบ

ศีลของเรา นี่ใจ ถ้าศีลของเราไม่ชอบ ศีล สมาธิ ปัญญา ทุกสิ่งๆ ทำสมาธิได้ไหม คนที่มันเป็นเวรเป็นกรรม มันมีสติปัญญามันก็ทำได้ ทำสมาธิความสงบได้ แต่เป็นมิจฉา มิจฉาแล้วมันไปไหนละ

แต่ถ้าศีล สมาธิ ปัญญา ถ้าศีลถูกต้องชอบธรรม ถ้ามันทำความสงบของใจของเราเข้ามา มันก็จะเป็นความชอบธรรม ถ้าเป็นความชอบธรรมนะ สมาธิก็เป็นสมาธิใจ

ไม่ใช่ว่ามันทุกศีล มันมิชอบ แล้วทำแล้วก็ตะปัดะบันของเราว่าจะให้มันเป็นข้อเท็จจริง แล้วก็ยืนยันว่านั่นเป็นการปฏิบัติธรรม มันปฏิบัติโดยความไม่ชอบใจ

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านสวดสังเวชใจ ปลงธรรมสังเวชฯ ถ้ามันเป็นอย่างนั้นมันก็เป็นธาตุขันธ์ของเขา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก คนเรามันเข้ากันโดยธาตุ

ลูกศิษย์พระสารีบุตรส่วนใหญ่แล้วเป็นปัญญาวิมุตติ ชอบอย่างนั้น มีจิตนิสัยอย่างนั้น แล้วมันเข้าใจ แล้วมันทำได้ของมันโดยธาตุขันธ์ โดยความชอบธรรม

ลูกศิษย์ของพระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะ สิ่งที่ว่าในสมัยพุทธกาล อยู่ในพระไตรปิฎก พวกคบหาดีเขาไม่เชื่อว่าจะมีพระอรหันต์ฯ ใจ เขาเอาไม้จันทน์มากลึงเป็นบาตร แล้วเอาไม้ไผ่ต่อกันเป็นสองลำขึ้นไป แล้วก็ประกาศ ถ้ามีพระอรหันต์ ขอให้เหาะขึ้นไปเอาภายใน ๗ วัน

พระโมคคัลลนจะกับลูกศิษย์เดินผ่านทุกวัน บิณฑบาตกลับมา เห็นคนบดีเขาออกตาก
 อยากจะเห็นพระอรหันต์ อยากจะทะนุถนอมพระพุทธานุภาพ ส่งเสริมพระพุทธานุภาพ แต่มัน
 เห็นโดยการฝึกหัดปฏิบัติที่ไม่ชอบธรรม มันมีแต่การไปปดมดเท็จ มันสลดใจใจ เอาไม้
 จันทน์กลึงเป็นบาตร แล้วเอาไม้ไผ่ต่อขึ้นไป ถ้ามีพระอรหันต์จริง ขอให้เหาะขึ้นไปเอา ประกาศ
 อยู่อย่างนั้นนะ

พระโมคคัลลนจะกับลูกศิษย์ท่านเดินผ่าน เวลาพระโมคคัลลนจะก็พูดกับลูกศิษย์ของ
 ท่าน สงสารเศรษฐีคนนั้น สงสารคนที่เขาสงสัยในธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
 เจ้า เธอเหาะขึ้นไปเอาสิ ลูกศิษย์ของพระโมคคัลลนจะกับบอก ถ้าอาจารย์มีความสงสารเขา
 อยากจะให้เขาเชื่อมั่นในพระพุทธานุภาพ อาจารย์ก็เหาะขึ้นไปเอาสิ ต่างคนต่างเกียวกััน เห็น
 ใหม่

ลูกศิษย์พระโมคคัลลนจะ ๕๐๐ มีฤทธิ์มีเดชเหมือนกันทั้งนั้น เข้ากันโดยธาตุ ธาตุที่เป็น
 เจโตวิมุตติ พิจารณาสติปัญฐาน ๔ โดยความถูกต้องชอบธรรม เวลากิเลสมันสิ้นไป มันมีฤทธิ์มี
 เดชในอำนาจวาสนาของเขา

เวลาถึงที่สุดแล้ว ลูกศิษย์พระโมคคัลลนจะเหาะขึ้นไป เพราะด้วยความเมตตา เมตตา
 เศรษฐีนั้น เพราะตอนนั้นยังไม่ได้บัญญัติใจ เหาะขึ้นไปนะ เอาบาตรนั้นเหาะลงมา เอา ๓
 รอบลงมา

โอโฮ! เศรษฐีปลื้มใจมาก ตั้งแต่นั้นมามีปัญหาเลยละ พระจะมาตักบาตรต้องขอให้
 ดูก่อน

ข่าวมันรั่วลือไปจนถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรียกพระโมคคัลลนจะกับลูก
 ศิษย์ขึ้นไปตำหนิ

ถ้าทำอย่างนั้นศาสนาจะเร็วแหลม แล้วพระที่บวชใหม่ละ พระที่เขาไม่ถนัดใน
 แนวทางนี้ มันก็เหมือนกับว่าเราบังคับให้ว่าคนที่มีความอำนาจวาสนา คนที่ประพฤติดีปฏิบัติจะมี
 แนวทางแนวทางเดียว

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาบัญญัติ การทำความสงบ ๔๐ วิธีการ หัวใจของคน คนที่จะฝึกหัดปฏิบัติแล้วแต่จิตแล้วแต่นิสัย แล้วจิตนิสัยแต่ละครั้ง ก็เลสมันพลิกมัน แพลงขึ้นมา มันยังหลอกมันยังลวง มันต้องมีอุบาย มีสติมีปัญญา มันถึงจะรักษาหัวใจของตนได้ อย่างเช่น หลวงปู่มั่นถาม จิตเป็นอย่างไร จิตเป็นอย่างไร นั่นนะ

พอจิตเป็นอย่างไรแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา มันถึงชำระกิเลสเป็นบุคคล ๔ คู่ เป็นขั้นเป็นตอน เข้าไป จนถึงที่สุดแห่งทุกข์จนเป็นพระอรหันต์แล้ว มันจะทำได้มันไม่มีเสื่อม อกุปปธรรม

กุปปธรรม อกุปปธรรม ธรรมทั้งหลายเป็นอนัตตา ธรรมทั้งหลายเป็นอนัตตาโดยข้อเท็จจริง ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สัจจะความจริงโลกนี้ สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายทั้งปวงต้องดับเป็นธรรมดา มันเป็นอนัตตาในข้อเท็จจริงของมันอยู่แล้ว

แล้วเวลาเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริง ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ จิตสงบแล้วถ้าน้อมไปเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม นี่มันเห็นกิเลส ถ้ามันเห็นกิเลสขึ้นมาแล้วมันจับต้อง มันประพฤติปฏิบัติตามแนวทางสติปัฏฐาน ๔ ในพระพุทธศาสนา

ในทางพระพุทธศาสนา เห็นใหม่ เราเคารพบูชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมและวินัยเป็นศาสดา เรากราบเราไหว้รัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อยู่แล้ว เวลาจะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา พุทโธ จนจิตมันสงบระงับเข้ามา จนมันเป็นพุทโธเสียเอง มันเป็นพุทโธเสียเอง มันก็จิตตภาวนา จิตของตน

จิตของตนถ้ามันมีสติปัญญารักษาไว้ มันชำนาญในวสี ชำนาญในวสี ถ้ามีอำนาจวานาน้อมไปเห็น เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง ถ้ามันจับต้องมันได้ มันเห็นกิเลสของมัน

เวลามันพิจารณาของมันนะ มันเป็นวิปัสสนา วิปัสสนาเป็นภาวนามยปัญญา ปัญญาพิจารณาของมันไป มันปล่อยๆ มันปล่อยเป็นครั้งเป็นคราว มันปล่อยเป็นครั้งคราว เขาเรียกชั่วคราวๆ ต่ทั้งคปทาน มันยังไม่สะเด็ดน้ำ

เวลาสะเด็ดน้ำ พิจารณาซ้ำแล้วซ้ำเล่า มีครูบาอาจารย์ที่ติงามคอยคุ้มครองดูแล เห็นใหม่ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เวลามันขาด ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ นิโรธ มันขาด ด้วยวิธีการถูกต้องชอบธรรมโดยมรรค ๘ นี่มันทำด้วยความถูกต้องชอบธรรม

ไม่ใช่ธรรมมิชอบๆ คาคหมาย คาคเดา เดาเอาไปของตนเอง แล้วจะเลิกไปโดยกรรมของสัตว์

ปลงธรรมสังเวช

แต่เวลามันขาด พอมันขาด ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ อริยสัจ จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจๆ เวลาสังโยชน์มันขาด สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส ดั่งแขนขาด นี่เป็นอกุปปธรรม

อกุปปธรรมไม่อยู่ใน สพุเพ ธมฺมา อนตฺตา ธรรมทั้งหลายเป็นอนัตตาๆ เพราะธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา ธรรมและวินัยเป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่ของเรา เราไปศึกษาเล่าเรียนมาเป็นการจดจำ เวลาจดจำเป็นภาคปริยัติไป มันถึงเป็น สพุเพ ธมฺมา อนตฺตา ไม่มีสิ่งใดเป็นแก่นสารในหัวใจดวงนั้น

แต่ผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติตามข้อเท็จจริงขึ้นมา เวลากิเลสมันขาดดั่งแขนขาด อกุปปธรรม พ้นจากการเป็น สพุเพ ธมฺมา อนตฺตา เพราะจิตมันรู้ จิตมันเห็น จิตมันเป็น เพราะจิตมันรู้ จิตมันเห็น จิตมันเป็น มันถึงมีดวงตาเห็นธรรม เห็นธรรมส่วนหนึ่งในหัวใจของตน เห็นใหม่

ถ้ามันเห็นธรรมในหัวใจของตนส่วนหนึ่ง มันเป็นอกุปปธรรม มันอยู่ในสถานะความมีคุณธรรมในหัวใจของตน เป็นสมบัติของตน เป็นสมบัติของใจดวงนั้นที่ได้ฝึกหัดปฏิบัติตามข้อเท็จจริงนั้น นี่ถ้ามันเป็นความชอบธรรมๆ มันเป็นความชอบธรรมบุคคลคู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ ไง

แต่ถ้ามันเป็นกิเลส มันมิชอบ มันไม่ชอบธรรม เพราะมันไม่ชอบธรรมไฉน เพราะมันไม่ชอบธรรมมันถึงไม่มีจิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจ จิตนี้รู้จริงเห็นจริงตามความเป็นจริง

ถ้าจิตนี้มันไม่รู้จริงเห็นจริงตามความเป็นจริง มันก็มีชอบ มันก็ไม่ชอบธรรม ถ้าเวลาแสดงธรรมๆ มันก็เป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันถึงเลื่อนๆ ลอยๆ ใจ แล้วเลื่อนๆ ลอยๆ แล้วถ้ากิเลสมันพลิกมันแพลงขึ้นมา มันเดือดร้อนนะ

เป็นพระด้วยกัน พุทธธรรมะเหมือนกัน มันจะต่างกันตรงไหน

ต่างกันตรงเป็นจริงและไม่เป็นจริงนี่ไง

ถ้ามันเป็นจริงๆ มันเป็นจริงแล้วมันก็เป็นของจริง ถ้ามันของจริง มันพูดเมื่อไหร่ พูดอย่างไร มันต้องมีข้อเท็จจริง

เวลาครูบาอาจารย์ท่านพูดไป ถ้าของจริงจะพูดเล่นพูดหัวใจ หลวงตาพระมหาบัวท่านอยู่กับหลวงปู่มั่น เวลาเราเข้าไปฝึกหัด เราไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอันเข้าไปเลยนะ ท่านปกครอง ท่านคุ้มครองดูแล ท่านคอยชี้คอยแนะ

เวลาท่านคอยชี้คอยแนะ เห็นไหม เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านอยู่กับหลวงปู่มั่นไป เวลาท่านพูด หลวงปู่มั่นท่านจะพูดที่เล่นที่จริง แต่ของเราไม่มีเล่น เราจริงทั้งหมด เหมือนอัดเทปไว้เลย พูดคำไหนมันซบไว้ๆ จำได้หมด

ถ้าจำได้หมดก็ขึ้นใจ พระอานนท์ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ที่ไหน เทศน์กับใคร เทศน์เมื่อไหร่ จำได้หมด เวลาทำสังคายนา วินัยก็พระอุบาลี ถ้าเป็นธรรมๆ เป็นธรรมก็พระอานนท์ไง ฉะนั้น เวลาทำสังคายนาต้องมีพระอุบาลีกับพระอานนท์ พระอุบาลีเป็นพระอรหันต์ไปแล้ว พระอานนท์เป็นพระโสดาบัน

ถึงเวลาแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน พระอานนท์ โอ้โฮ! คร่ำครวญ อยากนิมนต์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้บรมบ่มเพาะ เพราะตัวเองเป็นพระโสดาบันไป ยังเป็นคู่ที่ ๑ ยังขาดอีก ๓ คู่ ฉะนั้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน พระอานนท์คร่ำครวญนะ คนเราปฏิบัตินะ มันอยากมีคนคุ้มครองดูแล มันอยากมีคนคอยชี้ทาง

“อานนท์ เธออย่าเสียใจไปเลย สิ่งในอนาคตกาล ถ้ามีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์ต่อไป ผู้ที่อุปัฏฐากก็จะทำหน้าที่ไม่ได้ดีไปกว่าเธอ เธออย่าทุกข์ใจไปเลย อีก ๓ เดือน ข้างหน้าเขาจะมีการสังคายนา”

นี่ไง จตุปตปาตญาณไง อนาคตรู้หมด

“อีก ๓ เดือนข้างหน้าเขาจะมีการสังคายนา เธอจะได้เป็นพระอรหันต์ในวันนั้น”

ฉะนั้น คำพูดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เคยคลาดเคลื่อน พระอานนท์อยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อุปัฏฐากมา ๒๕ ปี รู้ตลอด ซาบซึ้ง เคารพบูชามาก

ถึงเวลาแล้วกิเลสมันหลอก เห็นไหม มิชอบ บุคคลคู่ที่ ๑ ชอบธรรม แต่คู่ต่อไปที่ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์ไว้นะชอบ แล้วถึงเวลาแล้วมันจะเป็นจริง แต่ตัวเองกิเลสมันมิชอบ กิเลสมิชอบนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าอีก ๓ เดือนจะเป็นพระอรหันต์ แล้วคือนี่เขาก็จะมีสังคายนาอยู่แล้ว พระสงฆ์ ๔๙๙ องค์ เหลือไว้อีกที่หนึ่งเพื่อพระอานนท์ แล้วเราก็กังขาไม่เข้าใจในธรรมที่ลึกซึ้งอย่างนั้น ใจความจำก็จำได้ทั้งนั้นนะ แต่ด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ใจ

ทำสังคายนา พระอรหันต์ ๕๐๐ เถรวาท พระเถระ ๕๐๐ เป็นพระอรหันต์ทั้งหมด มีพระกัสสปะเป็นหัวหน้า ทำสังคายนามาแล้วลงญัตติกันไว้ เวลาทำสังคายนาเสร็จแล้วไง

พระอานนท์ยังละล้าละลังๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าพระอานนท์จะได้เป็นพระอรหันต์ จิตไปอยู่ตรงนั้นนะ พยายามเต็มที่เลย พยายามเต็มที่เพราะเป็นหน้าที่ เวลามันละล้าละลังๆ มิชอบๆ ถึงเวลาแล้วนะ ปล่อยหมดเลย เฮ้อ! ไม่ไหวแล้ว ขอเอนตัวลง

เวลาผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่งสมาธิ เวลาชนะมาร เวลาครูบาอาจารย์เป็นท่าอะไรจำได้หมดละ เป็นที่ไหน เป็นอย่างไร บุคคล ๔ คู่ คู่ที่ ๑ ได้ที่ไหน ได้อย่างไร คู่ที่ ๒ มีเหตุมีผลทั้งนั้นนะ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ นิโรธ ขณะดับ ดับทุกข์เป็นขั้นๆ ขึ้นไป

ฉะนั้น สิ่งทีเเวลาพระอานนทีลละล้าละลังๆ ใจ โอ้! เหนื่อยเต็มทีแล้ว ขอพักหน่อย พอเอนตัวลง เอนตัวลงมันปล่อยหมด

เวลาหลวงปู่เ็นใจ “จิตเป็นอย่างไร จิตเป็นอย่างไร”

มันเป็นจิต เป็นหัวใจของของพระอานนทีโดยสมบูรณ์แบบ พอเอนลง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “อีก ๓ เดือนข้างหน้าเขาจะมีสังคายนา เธอจะได้เป็นพระอรหันต์ในวันนั้น”

ถ้าจะเป็นพระอรหันต์ในวันนั้น มันก็ต้องเป็นโดยจิตของพระอานนที เป็นสติ เป็นปัญญาของพระอานนที ไม่ใช่เป็นคำพยากรณ์แล้วจิตส่งไปอยู่ที่คำพยากรณ์นั้น แล้วก็ลละล้าละลังๆ เวลาปล่อยหมดมันเป็นข้อเท็จจริง เห็นใหม่ สำเร็จเป็นพระอรหันต์เลย อาสวกษยญาณ ทำลายอวิชชา ทำลายพญามาร มารสิ้นไป หมดกังวล

เขาจะสังคายนาพຼ่งนี้แล้ว เรายังไม่เป็นพระอรหันต์ใจ พอเขาจะสังคายนา พระอานนทีดำดึนไปโผล่ท่ามกลางสงฆ์ สงฆ์เข้าใจหมด เพราะสงฆ์เป็นพระอรหันต์ ๔๙๙ องค์ ทำไมจะไม่เข้าใจเรื่องอย่างนี้ พระอรหันต์ก็เข้าใจเรื่องพระอรหันต์หมดละ

นี่ทำสังคายนามา สิ่งทีมันชอบธรรม พระอรหันต์ ๕๐๐ เป็นพระอรหันต์ทั้งหมด แล้วทำสังคายนา พระอุบาลีก็พูดถึงเรื่องวินัย ๒๒๗ ต่างๆ พระวินัย แล้วเวลาธรรมะก็พระอานนที

สุดท้ายแล้วพระอานนทีบอกว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ต่อไปในอนาคต ถ้ามันมีสิ่งใดทีมหาประเทศ ๔ ประเทศมันจะขัดแย้ง มันจะไม่เข้ากับสังคม วินัยเล็กน้อยให้ระงับได้

สงฆ์ถามพระอานนทีว่า แล้วเล็กน้อยแค่ไหน ตรงไหนเล็กน้อย ตรงไหนใหญ่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้พูด พูดแต่ว่าถ้าของเล็กน้อย

ถ้าอย่างนั้น นี่เ ถึงได้ทำสังคายนาเสร็จแล้วได้ตั้งญัตติเ็นว่า ถ้าเราทำอย่างนั้น บริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาจะบอกว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพ็งปรินิพพาน คณะสงฆ์รักษารธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ เราบ้องกันการติฉินนินทา

เลยตั้งญาติกันไว้ เราจะไม่แก้ไข เถรวาทก็เลยเป็นสิ่งที่สมบูรณ์แบบในธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แล้วเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ดำรับตำราสมบูรณ์แบบ นีภาค ปริยัติ ภาคปริยัติ บวชเรียน บวชแล้วก็จำเรียน เรียนแล้วจากคนดิบเป็นคนสุก คนสุกกู้ทาง วิชาการไ้ แต่มันแก้ทุกขในหัวใจของตนไม่ได้

ถ้าเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรียน เรียนมาแล้ว เรียนมาภาค ปริยัติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก ทรงจำธรรมวินัยไว้ เรียนไว้เพื่อปฏิบัติ

พระกรรมฐานๆ สิ่งที่จะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ เวลาบวชแล้วๆ เวลาบวชจากอุปัชฌาย์ เกสา โลมา นขา ทันตา ตใจ กรรมฐาน ๕ รุกขมูลเสนาสน มีครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ คุ่มครอง ดูแลให้ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ถ้าฝึกหัด พระปฏิบัติ ภาคปฏิบัติ ปริยัติ ปฏิบัติ เวลาจะปฏิบัติขึ้นมา นี่ไง กิเลสนี้ร้ายนัก กิเลสในหัวใจของตนไ้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ

กิเลสในหัวใจของตนมันล้งเลสงสัย มันไม่ชอบ มันไม่ชอบ แล้วเวลาถ้าหน้าด้านหน้าทน มันก็อ้าธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาอยู่กับครูบาอาจารย์ขึ้นมา หลวงปู่มั่นท่านพูดไ้ ใ้พวกแข่งหน้าแข่งหลัง

ใ้พวกแข่งหน้าแข่งหลัง หัวใจมันไม่เป็นธรรม ถ้าหัวใจไม่เป็นธรรม เวลามันเทศนาว่า การ มันว่ามันรู้ดีกว่าหลวงปู่มั่น นี่แข่งหน้าแข่งหลัง แล้วแข่งหน้าแข่งหลัง เวลาแข่งหน้าแข่งหลัง หลวงปู่มั่นไปแล้วยังไม่พอ จะไปแข่งหน้าแข่งหลังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไ้ธรรมวินัย ข้อนี้มันไม่ถูกต้อง จดจารึกมาผิด ไ้ธรรมวินัยที่ตัวเองเพื่อเจ้อเพื่อฝืนว่ามันถูก

มันขัดมันแย้งไปหมดเลย ถ้ามันไม่ชอบธรรม มันขัดมันแย้งไปเพราะอะไร มันขัดมันแย้งไป เพราะสมาคมบาฬีไวยากรณ์ของโลก เวลาสำนักที่ฝึกหัดปฏิบัติ สำนักศึกษาเล่าเรียนเขามีมากมาย เขาตรวจสอบกันได้ พอตรวจสอบกันได้ แล้วเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นไป เวลาฝึกหัดปฏิบัติ ขึ้นไปด้วยความลุ่มหลงของตนไ้

ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม จิตเดิมแท้นี้ผ่องใส จิตเดิมแท้หมองไปด้วยอุปกิเลส

เราก็จเอนในพระไตรปิฎก มันเป็น ๒ ท่อน ท่อนหนึ่ง

จิตเดิมแท้นี้ผ่องใส จิตเดิมแท้หมองไปด้วยอุปกิเลส

จิตเดิมแท้นี้ผ่องใส จิตเดิมแท้เป็นผู้ข้ามพ้นกิเลส

ไฉ่ผ่องใสๆ อวิชาทั้งนั้นนะ

อวิชาคืออะไร

คือพญามาร อวิชาคือความไม่รู้ ไม่รู้ในอะไร ไม่รู้ในใจของตน ไม่รู้ในการฝึกหัด
ประพฤติกปฏิบัติ ไม่รู้การทำความสงบของใจ สมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน

จิตเดิมแท้นี้ผ่องใส ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม

ผ่องใส ผ่องใสอะไร ผ่องใสๆ

ตั้งแต่เริ่มทำความสงบ เริ่มต้นฝึกหัดปฏิบัติ ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่ดีงามนะ ทำความสงบ
ของใจเข้ามาก่อน แล้วการทำความสงบของใจทำได้ยากนัก เพราะอะไร เพราะคนดิบ การ
ฝึกหัดปฏิบัติยากตอนเริ่มต้นนี้ เริ่มต้นจะทำให้จิตใจเรามั่นคง จิตใจมั่นคงมันถึงมีกำลัง ถ้ามี
กำลังแล้วมันจะฝึกหัดตัวของมันเอง

หลวงปู่มั่นถึงบอกว่า จิตตภาวนา จิตเป็นอย่างไร

เริ่มต้นที่จิตสงบระงับเข้ามา

ถ้าไม่เริ่มต้นจากจิตสงบระงับเข้ามา มันเป็นโลกีย์ปัญญา คือปัญญาสุดมยปัญญา
ปัญญาการศึกษา ปัญญาการค้นคว้า ปัญญาเป็นโลก ปัญญาเกิดจากความคิดของตน ไฉ่
ความคิดๆ นี่แหละ ปัญญาอบรมสมาธิๆ ก็ความคิดที่มันเร่ามันร้อน ความคิดที่มันทุกข์มันยากนี่
แหละ ถ้ามีสติปัญญาเท่าทันมัน ตรวจสอบความคิดของตนนะ คิดแล้วคิดเล่า คิดทุกข์คิดยาก
คิดลำบากลำบากทั้งนั้นนะ

ถ้าเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เราเป็นชาวพุทธ เราปฏิญาณตนว่าเรานับถือพระพุทธศาสนา เวลาเราจะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ความเพียรทุกข์ยากมาก แต่ความทุกข์ที่เราพอใจ ความทุกข์ที่เราทำ ไม่ใช่ความทุกข์ที่เรารังเกียจ ความทุกข์ที่เราสละ เราจะทิ้งไป

ผู้ที่มีอำนาจวาสนาศรัทธาในพระพุทธศาสนา ถ้าเขามีศรัทธาของเขา เขาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เขาตั้งใจของเขา ตั้งใจ เห็นไหม กำหนดให้มันถูกต้องชอบธรรม เวลาถูกต้องชอบธรรมขึ้นมา มันจะเฉไฉ มันจะพลิกมันจะแพลง กิเลสมันจะบิดมันจะเบือนกันตลอดเวลา เราต้องมีสติมีปัญญา มันสติมีปัญญารักษา เห็นไหม

นี่ไง ปฏิบัติที่มันยาก มันยากเริ่มต้น ยากเริ่มต้นเพราะมันดิบๆ ยากเริ่มต้นเพราะว่ากิเลสมันครอบงำทั้งสิ้น แล้วเวลาปฏิบัติไปละล้าละลังๆ มันจะเป็นอย่างนั้น มันจะเป็นอย่างนี้ มันจะเป็นอย่างนั้น เขาถึงต้องพยายามเริ่มต้นฝึกหัดใหม่ต้องบังคับๆ บังคับให้อยู่กับคำบริกรรม

การออกกำลังกายมันต้องมีการเคลื่อนไหวตลอดเวลา มันถึงเป็นการออกกำลังกายได้ จิตตภาวนา จิตที่ไม่มีคำบริกรรม จิตไม่ได้เคลื่อนไหว ไม่มีการกระทำ จิตมันไม่มีนวัตกรรม มันไม่ได้พัฒนาตัวมันเอง มันจะเป็นความสงบระงับเข้ามาได้อย่างไร

แต่ด้วยความมิชอบ ความเหลวไหล เวลาอารมณ์มันส่งออก เวลาฟังครูบาอาจารย์เทศนาว่าการมา มันเป็นการคาดการณ์ การจินตนาการไปอยู่อย่างนั้น ถ้าอยู่อย่างนั้นแล้วมันเหลวไหลไง มิชอบ มันใช้ประโยชน์ไม่ได้ คือมันไม่มีกำลัง

แต่ถ้าจิตมันสงบนะ เวลามันปล่อย มันปล่อยความรู้สึกนึกคิดทั้งหมด

เวลาคนเกิดมามีธาตุ ๔ และขันธ ๕ ขันธ ๕ คือรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ สังขาร ความคิด ความปรุง ความแต่ง มันแต่งมาจากอะไร มันก็แต่งมาจากสัญญา สัญญามันจำมาจากไหน มันจำมาตั้งแต่อดีตชาติ มันจำมาตั้งแต่เวรแต่กรรม แล้วมันก็พิจารณาของมันไปไง ถ้าเรามีสติปัญญา เราพิจารณาแล้วมันปล่อยๆ เห็นไหม นี่ไง มันทะลุขันธ ๕ เข้าไป มันถึงขันธ ๕ ไม่ใช่จิต จิตไม่ใช่ขันธ ๕

รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณสมบูรณ์แบบถึงเป็นอารมณ์ สติปัญญามันเท่าทัน มันปล่อยอารมณ์ เสวยใจ จิตคือธาตุรู้ สิ่งที่ถูกรู้คืออารมณ์ แล้วอารมณ์นี้มันก็เจอไปด้วย ความสุขความทุกข์ เจอไปด้วยความคั่งแค้น เจอไปด้วยความอาฆาต เจ็บปวดอยู่อย่างนั้นนะ

แต่ถ้าสติปัญญาเท่าทัน อารมณ์ เห็นไหม สัญญา สัญญาคือจำ ความจำที่ความ กระเทือนใจ ความต่าง ๆ มันผุดขึ้นมาตลอด แล้วธาตุรู้มันก็เสวยสิ่งที่ถูกรู้อยู่อย่างนั้นนะ ไม่เคย เท่าทันอะไรมันเลย

ปัญญาอบรมสมาธิ คิดแล้วคิดเล่า มันหยุดคิดไง มันหยุดคิด นี่ไง พุทโธๆ จนพุทโธ ไม่ได้ พุทโธ จนเป็นตัวมันเอง ถ้าเป็นตัวมันเอง มันก็ไม่ใช้ขันธ ๕ ใด

ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริง มันเห็นจริงหมดนะ ถ้าทำสมาธิเป็น แล้วพอมันทำสมาธิเป็น ผู้รู้ สิ่ง ที่ถูกรู้มันปล่อย ผู้รู้ไม่พาดพิงอารมณ์คือไม่เสวย ไม่ไปวอกแวกกับความอาฆาตแค้น ความจำ ความต่าง ๆ สัญญา สัญญา สัญญา

ครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัตินะ ใ้เวลาเราฝึกหัดปฏิบัติ เราว่าสังขาร ความคิด ความปรุง ความแต่ง มันความทุกข์ความยาก แล้วความคิด ความปรุง ความแต่ง มันแต่งมาจากอะไร ถ้า มันไม่มีสัญญา ไม่มีสารตั้งต้น

ใ้สารตั้งต้นมันเป็นแค่สารตั้งต้น สารตั้งต้นมันไปทำอะไรได้เยอะเยอะไปหมดเลย สาร ตั้งต้น ความคิด ความปรุง ความแต่ง สังขารมันปรุงมันแต่งนั้นนะ

เวลามันปรุงมันแต่ง เห็นไหม เวลาเราเนะ นั่งอยู่ เห็นภาพหรือได้ยินเสียง ถ้าวิญญาณไม่ รับรู้ มันได้ยินแต่ไม่รู้ว่าเป็นอะไร เพราะอะไร รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ วิญญาณใน ขันธ ๕ วิญญาณมันรับรู้สัญญากับสังขารสมบูรณ์แบบ มันก็เป็นอารมณ์ เพราะอารมณ์เวลามัน โกรธมันแค้น มันสุขมันทุกข์ ร้อยแปดพันเก้า เราก็บ่าบอคอแตกไปกับมันตลอด

ปัญญาอบรมสมาธิๆ คิดแล้วคิดเล่า มันแยกมันเยาะมันด้วยสติด้วยปัญญานะ มึงก็บ้า บ้า บ้าอยู่คนเดียว บ้าความคิด บ้าแล้วก็ทุกข์ นี่มีสติปัญญา นี่ปัญญาอบรมสมาธิ

กำหนดพุทโธๆ ก็เหมือนกัน กำหนดพุทโธๆ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เห็นไหม
ขั้นที่ ๕ สัญญาอารมณ์ จิตมันสวย แล้วก็พุทโธตรงที่มันสวย พุทโธๆ พอกับจิต มันไม่ให้กิเลส
เข้ามาแทรกแซง มันพุทโธง่ายๆ ไง

เริ่มต้นพุทโธไม่ได้นะ โอ้โฮ! นั่งได้ ๒ นาที เวลานั่งเล่นเกมนั่งได้ทั้งวัน เวลาภาวนานั่งได้
๒ นาที เจ็บปวดนัก มันทำอะไรไม่ได้เลย แต่พอพุทโธๆ จนฝึกหัดปฏิบัติจนมันคล่องแคล่ว มัน
สมดุลกัน มันสิ้นเลย พุทโธๆ โอ้โฮ! ดีดีเลย พุทโธๆ จนพุทโธมันละเอียด ละเอียดเข้าไป ขณิกส
มาธิ อุปจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ

นี่ไง จิตเป็นอย่างไร ทำสมาธิเป็นไหม

ถ้าทำสมาธิเป็น ศील สมาธิ ยกขึ้นสู่วิปัสสนา

ทำสมาธิ อ้อ! สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี นิพพานเป็นเช่นนี้เอง

ติดอีก

นี่ไง เริ่มต้นอยากฝึกหัดปฏิบัติ หลวงปู่มั่นท่านจะดูของท่าน องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าอนาคตังสญาณ เล็งญาณ ใครมีอำนาจวาสนาแล้วชีวิตเขาสั้น ไปเอาคนนั้นก่อน

นี่ก็เหมือนกัน มีจิตมีนิสัยหรือไม่ ถ้ามีจิตมีนิสัย มันทำความสงบของมันได้ ถ้าทำความ
สงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้หรือไม่ได้

ครูบาอาจารย์ที่ติงาม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ ความชอบ
ธรรม ความชอบธรรมมันมีเหตุมีผล มันมีการกระทำตั้งแต่ปุณฺณ กัลยาณชน

ปุณฺณคนหนาทำสมาธิได้ยาก ล้มลุกคลุกคลานอยู่อย่างนั้นนะ แต่ถ้ามีอำนาจวาสนา
เคยได้สร้างบุญสร้างกุศลมาไ้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย พระอรหันต์ พระ
สารีบุตร พระโมคคัลลานะปรารภนาเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา ได้สร้างอำนาจ
วาสนามากกว่าพระอรหันต์โดยปกติ

พระอรหันต์โดยปกติหนึ่งแสนกับ ความเป็นพระอรหันต์ ความเป็นพระอรหันต์คือมีมาตรฐาน คือจิตมันมีสัจจะมีความจริง มันสู้กับกิเลสไหว มันตั้งสัจจะแล้วมันภาวนาของมันได้ไง

คนไม่มีอำนาจวาสนานะ ล้มลุกคลุกคลาน มีชอบธรรมๆ แต่ถ้ามีอำนาจวาสนาก็มีสัจจะมีความจริงยอมรับ

เราอยู่ในวงกรรมฐานนะ พระที่ติงาม เราภาวนาไม่เป็น ภาวนาไม่ได้ เราพยายามแล้ว

แต่ถ้ามีชอบธรรม มันว่ามันเป็นพระอรหันต์ มันยอดเยี่ยม แล้วสิ่งที่แสดงออกมานะ สัพเพหระ บันทอนพระพุทธานุสา ตัดทอนข้อเท็จจริงในคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

อริยสัจมีหนึ่งเดียว ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ นิโรธๆ ด้วยวิธีการมรรค ๘ อริยสัจ การฝึกหัดปฏิบัติในพระพุทธานุสาแนวทางสติปัฏฐาน ๔ มีหนึ่งเดียว จะฝึกหัดปฏิบัติแนวทางใดก็ได้แล้วแต่ จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจโดยข้อเท็จจริง

แต่ถ้ามันไม่ชอบธรรมไง มีชอบ แล้วมันก็ไปตัดทอน สัพเพหระ ตัดตอนๆ แล้วบอกว่าตัวเองเก่งกว่าพระพุทธเจ้า

เศร้า นี่เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม แล้วยังย่ำยีพระพุทธานุสา ทำลายให้คลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริง

แต่ถ้าเป็นข้อเท็จจริง เห็นไหม จะเป็นปัญญาอบรมสมาธิหรือจะเป็นสมาธิอบรมปัญญา

ปัญญาอบรมสมาธิคือปัญญาวิมุตติ ใช้ปัญญา ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับด้วยมรรค ๘ มรรค ๘ ต้องสมบูรณ์แบบ ถ้าสมบูรณ์แบบจะเป็นมรรคสามัคคี มรรครวมตัว สมุจเฉทปหาน ตัดกิเลสตั้งแต่นานเป็นขั้นเป็นตอน

แต่ถ้ามันมีชอบละ มันตัดมันทอนของมันไง ถ้ามันตัดมันทอนของมัน ถ้าเป็นปัญญาวิมุตติ มันก็เป็นปัญญาวิมุตติแบบในแนวทางของพระสาวกบุตร ถ้ามันเป็นเจโตวิมุตติๆ เจโตก็สมาธิอบรมปัญญา

ปัญญาอมรมสมาธิเป็นปัญญาวิมุตติ ถ้าทำพุทโธๆ ทำความสงบของใจเข้ามาโดยการ
ทำสมาธิ คือ สมาธิ ปัญญา นี่จะเป็นเจโตวิมุตติ

ถ้าเจโตวิมุตติจิตสงบแล้วเห็นกายอย่างไร

เห็นกายโดยเห็นเป็นอุคคหนิมิต เป็นนิมิตโดยที่มีสมาธินะ แต่การฝึกหัดทำสมาธิมันติด
นิมิต มันเห็นนิมิต มันไม่เข้าสมาธิไง

แต่ถ้าเป็นสมาธิแล้ว เป็นสมาธิ จิตเป็นอย่างไรวะ ถ้ามันเจโตวิมุตติ ถ้ามันเห็นกาย เห็น
เวทนา เห็นจิต เห็นธรรม มันเห็นของมันตามเจโตวิมุตติตามกำลังของจิต มันเป็นอีกประเภท
หนึ่ง ประเภทหนึ่ง หมายความว่า เวลามันเห็นแล้วมันพิจารณาไป แวบๆ มันเร็วมาก

ปัญญาอย่างนี้มันคืออะไร

มันคือพระไตรลักษณ์ ไตรลักษณ์ที่จิตมันเห็นไตรลักษณ์

นี่ไง สัพเพ ธมฺมา อนตฺตา จิตมันรู้มันเห็นโดยเป็นอนัตตาโดยกำลังของจิต โดยจิตมันรู้
มันเห็น

ความคิดเร็วกว่าแสง สิ่งของมันเร็วกว่าแสง เอาให้มันเป็นอุคคหนิมิต ให้เป็นภาพที่เห็น
ชัดเจน แล้วพิจารณาไปเวลามันเป็นวิภาคะ มันขยาย มันแยก ใ้โฮ! นี่เจโตวิมุตติ

ครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่ชอบ หลวงปู่คำดี หลวงปู่ฝั้น เจโตวิมุตติทั้งนั้นนะ

ปัญญาวิมุตติ หลวงตาบัว หลวงปู่ดูลย์ ท่านเป็นปัญญาวิมุตติ

ปัญญาวิมุตติ สิ่งที่เป็นปัญญาวิมุตติเวลาแสดงธรรม ใ้โฮ! มันแตกฉานขยายไป
กว้างขวาง ส่วนถ้าเป็นเจโตวิมุตติมันขยายความได้ของเขาได้ขนาดนั้น

นี่พูดถึง พูดถึงเวลาถ้าเราฝึกหัดปฏิบัติโดยอำนาจวาสนาของคนใด แต่มันจะเป็นเจโต
วิมุตติ ปัญญาวิมุตติ นั้นมันเป็นธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา ธรรมและวินัยเป็นศาสดา เวลาอบรมบ่มเพาะขึ้นมา พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการอบรมบ่มเพาะสอนใจ

ดูสิ ดูพระโมคคัลลานะ พระสารีบุตรได้ฟังธรรมพระอัสสชิ พระสารีบุตรเป็นพระโสดาบัน มาแสดงธรรมให้พระโมคคัลลานะฟัง พระโมคคัลลานะได้โสดาบัน อบรมบ่มเพาะสัทธิวิหาริกทั้งหมดได้เป็นพระโสดาบัน ชวนสัญญาชัยไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สัญชัยไม่ไป เวลาพระโมคคัลลานะพระสารีบุตรไป สัญชัยกระอักเลือดเลย เวลาไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอบรมบ่มเพาะสั่งสอน

พระโมคคัลลานะเป็นพระโสดาบัน นั่งสัปหงก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปโดยฤทธิ์เลย

โมคคัลลานะ ถ้ามั่นงวณนอน เอนำลุ่มหน้า แหงหน้าดูดาว ตรึกในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ไอ้พวกนั่งสัปหงก ไอ้พวกนั่งหลับๆ ตรึกในธรรมๆ ขึ้นมาให้มันตื่น เวลาตื่นขึ้นมา ถ้ามั่นแก้ไขไม่ได้ นอนซะ เวลานอนเสร็จแล้วค่อยกลับมาปฏิบัติ

๗ วัน พระโมคคัลลานะเป็นพระอรหันต์ เจโตวิมุตติ

เวลาพระสารีบุตรเป็นปัญญาวิมุตติๆ เพราะว่าปัญญามากไป ปัญญามาก มันมีความลังเลมาก มันต้องวินิจฉัยมากไป เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการ หลานของพระสารีบุตรจะมาต่อว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ไม่พอใจงู่น ไม่พอใจทั้งนั้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ถ้าเธอไม่พอใจสิ่งต่างๆ

นี่ปัญญา

ถ้าเธอไม่พอใจสิ่งต่างๆ ไม่พอใจสิ่งใดๆ เลย เธอต้องไม่พอใจอารมณ์ที่เธอไม่พอใจสิ่งต่างๆ นั้นด้วย เพราะอารมณ์นั้นก็เป็นวัตถุอันหนึ่ง

ความคิดนี้รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ถ้าเป็นปัญญาวิมุตติ มันรู้มันเห็นของมัน มันจับต้องของมันได้ ใจที่เป็นนามธรรมมันจับได้หมดละ

เวลาพระสารีบุตรถวายการพาคองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ที่ถ้ำคิชฌกูฏ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมหลานพระสารีบุตร พระสารีบุตรได้ฟังอยู่ นี่เวลาคนที่มีความสติปัญญามันเทียบเคียงมันได้หมด สำเร็จเป็นพระอรหันต์เพราะธรรมข้อนี้ นี่ปัญญาวิมุตติ

เจโตวิมุตติ ปัญญาวิมุตติ มันเป็นธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สาวกสาวกจะได้ยินได้ฟังแล้วฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้มันตรงจิตตรงนิสัยของเรา ถ้าเราทำสิ่งใด แล้วมันเป็นความสุข ทำอย่างไรแล้วจิตสงบระงับเข้ามา นี่ครูบาอาจารย์ พระอรหันต์ทั้งหมด

ทำสมาธิไม่เป็น ทำสมาธิเป็นขึ้นมาก็ยกขึ้นสู่วิปัสสนาไม่ได้ เพราะติดสมาธิ ตายหมดเลย ใจพวกแข่งหน้าแข่งหลัง ก็เลยเป็นธรรมมิชอบ ธรรมไม่ชอบ ธรรมของกิเลส ธรรมของความเซ่อ

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านเป็นจริง ท่านอบรมบ่มเพาะขึ้นมา ธรรมทายาท ผู้ที่เดินตาม ที่เดินตามคือเคารพบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วศีลสมาธิ ปัญญา เราจะทำให้เป็นสัมมาทิฐิ ความถูกต้องชอบธรรม

เราซื้อสัตย์สุจริตแล้วเดินตามแนวทางในพระพุทธศาสนา ในภาคปฏิบัติของพระกรรมฐาน ซื้อสัตย์สุจริตแล้วทำของเราให้มันถูกต้องชอบธรรม เวลามันถูกต้องชอบธรรมเข้ามานะ มันมีความปกติสุขทั้งนั้นนะ

มันอยู่ที่อำนาจวาสนาบารมีของแต่ละบุคคล มันจะทุกข์มันจะยาก มันจะทุกข์มันจะยาก ย้อนกลับมา ดูซิว่าใครทุกข์ใครยาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๖ ปี ทุกข์กว่านี้มากนัก เวลาเราฝึกหัดปฏิบัติ เวลาจิตใจถ้ามันท้อแท้ ให้ระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วอ่านประวัติหลวงปู่มั่น

หลวงปู่มั่นตั้งแต่พรรษาแรก หลวงปู่เสาร์ท่านพาพระหระเหินไปขนาดไหน จนทั้งหลวงปู่เสาร์และหลวงปู่มั่นท่านทำความสงบของท่านได้ มีความสงสัยในธรรมๆ ก็เข้ามาปรึกษาที่วัด

บรมนิวาสกับเจ้าคุณอุบาลีฯ เจ้าคุณอุบาลีฯ หลวงปู่มั่นมาจำพรรษาในวัดสระปทุม สองพรรษา หรือพรรษาหนึ่ง นี่เวลามาศึกษามาค้นคว้า

คนที่เป็นสัมมาทิฏฐิถูกต้องชอบธรรม มันเก็บเล็กผสมน้อย อะไรที่มันเป็นนักปราชญ์ราชบัณฑิต ชื่อสัตย์สุจริต ประพฤติปฏิบัติไปด้วยกัน สวากสาวกะได้ยินได้ฟังธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระไตรปิฎกอยู่ในวัดในวามากมายมหาศาล เจ้าคุณอุบาลีฯ ให้อโฮ! ท่านเป็นนักปราชญ์ราชบัณฑิต แล้วหลวงปู่มั่นท่านปฏิบัติไ้

เวลานักปราชญ์ราชบัณฑิตเป็นสัมมาทิฏฐิถูกต้องชอบธรรม ปรีक्षा ค้นคว้าการกระทำ สวากสาวกะ เวลามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา มันปฏิบัติด้วยความชอบ พอความชอบขึ้นมาแล้วมันถึงมีเหตุและผล

เวลาศึกษาค้นคว้ามา ศึกษาค้นคว้ามาเพื่อหัวใจดวงนี้ ศึกษาค้นคว้ามา เห็นใหม่ จิตตภาวนา เวลาจิตตภาวนา เวลาฝึกหัดปฏิบัติไปมีดวงตาเห็นธรรม เกิดอีก ๗ ชาติ ชัดๆ ท่ามกลางหัวใจเลย แล้วมันเห็นความมหัศจรรย์ในความเกิดเป็นมนุษย์ที่เป็นอริยทรัพย์นี้

มนุษย์ ดุสิ ดูพระทองจำพระไตรปิฎกได้หมดทั้งตู้ ทองได้หมด นักปราชญ์ราชบัณฑิตไ้นั้นเป็นภาคปริยัติ การศึกษาค้นคว้าธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงธรรมวินัยกันมา เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา สุตมยปัญญาขึ้นมา ศึกษาหา พยายามฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้มันสงบระงับเข้ามา มันทุกข์มันยากแสนเข็ญ เวลาจิตมันสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนาเป็นหรือไม่เป็น ถ้าไม่เป็นก็จินตนาการไปเรื่อย จิตมยปัญญาแก้กิเลสไม่ได้ มันเห็นชัดๆ เลย

เวลาถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนานะ จิตสงบแล้วเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริงเพราะตรงไหน

นี่ไง เวลาที่เขาภิรมย์กฏไ้ ที่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการหลานพระสารีบุตรไ้

“ถ้าเธอไม่พอใจอารมณ์ ไม่พอใจสิ่งต่างๆ ที่เธอไม่พอใจ เธอต้องไม่พอใจอารมณ์ความรู้สึกของเธอด้วย เพราะอารมณ์ความรู้สึกของเธอก็เป็นวัตถุ วัตถุอันหนึ่ง”

เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม เห็นอย่างไร ถ้ามันรู้มันเห็นของมัน ถ้ามันยกขึ้นสู่
วิปัสสนาได้ มันเห็นตามความเป็นจริงขึ้นมาไง ถ้าเห็นตามความเป็นจริงขึ้นมามันจะเกิด
ภาวนามยปัญญาไง

แล้วเวลาเกิดภาวนามยปัญญา เราก็เป็นคนคนหนึ่งนะ เราก็เคยศึกษาเล่าเรียนมา
เหมือนกัน อ้อ! สุตมยปัญญามันเป็นอย่างนี้ ความรู้สึกนึกคิดระดับนี้ จินตมยปัญญาเป็นอย่าง
นี้ แล้วมันทำไมแกก็เลสไม่ได้ละ เพราะมันมีชอบธรรมไง

ศีล สมาธิ ปัญญา ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับด้วยมรรค ๘ ด้วยวิธีการ ด้วยธรรมจักร
จักรมันเคลื่อนอย่างไร จักรมันหมุนอย่างไร ภาวนามยปัญญามันเกิดอย่างไร

เวลาเกิดภาวนามยปัญญามันถึงเกิดความมหัศจรรย์ มันถึงเกิดความมหัศจรรย์ของการ
เกิดเป็นมนุษย์ของเรานี่ไง โอ้โฮ! มนุษย์เป็นได้ขนาดนี้เชียวหรือ

ถ้าเป็นไม่ได้ เทวดา อินทร์ พรหมมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฟังธรรมทำไม
เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นมนุษย์นะ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เทวดามาขอฟัง
เทศน์ทั้งนั้นนะ แล้วทำไมเทวดาไม่มีการศึกษาหรือ เทวดาในทิพย์สมบัติมันมีตำรับตำราไหมละ

แล้วมีตำรับตำรา นี่ไง ประเทศไทยไง ประเทศไทยนับถือพระพุทธศาสนาเป็นศาสนา
ประจำชาติไง รัฐบาลส่งเสริมการศึกษา ส่งเสริมภาคทางวิชาการ

มีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านฝึกหัดปฏิบัติของท่านขึ้นมาตามข้อเท็จจริงไง

เทวดาทำไมไม่ไปขอฟังเทศน์พวก ๘ ประโยคบ้างละ ทำไมเทวดาต้องมาขอฟังเทศน์
หลวงปู่มั่นละ

เวลาเทวดามาฟังเทศน์ ท่านเล่าให้ฟังหมดนะ เพราะมันเป็นเรื่องภายในใจ เป็นเรื่อง
ภายในของพระปฏิบัติ เพราะอะไร เพราะวัฏฏะไง กามภพ รูปภพ อรูปภพ ๕ เป็นพระโสดาบันมี
ดวงตาเห็นธรรมอีก ๗ ชาติ สกิทาคามี เวลาอีก ๓ ชาติ เวลาเป็นพระอนาคามี กามภพไม่เกิด
แล้ว เกิดบนพรหมอย่างเดียว

นี่เป็นพรหม เห็นไหม เวลาบุคคลผู้ที่ ๓ เวลาสุทัสสา สุทัสสี พรหม ๕ ชั้นใด แล้วถ้าเข้าไป มันจะไปเห็นจิตเดิมแท้ไหม จิตเดิมแท้ อวิชชาอยู่ที่จิตเดิมแท้ นี่หลวงปู่มันพูดไว้

แล้วเวลาผู้ประพฤติปฏิบัติถ้ามันไปรู้ไปเห็นขึ้นมา มันจะเห็นจิตเดิมแท้ที่ผ่องใส จิตเดิมแท้หมองไปด้วยอุปกิเลส

จิตเดิมแท้ที่ผ่องใส ก็มันมีอวิชชาไง ก็มันมีมารไง เวลาถ้ามันพิจารณาโดยความเป็น มัชฌิมาเป็นภวาสวะ เป็นภพ ในสถานที่นั้นแล้วทำลายละ จิตเดิมแท้เป็นผู้ข้ามพ้นนะ ธรรมะมี อยู่ดั้งเดิมตรงไหน

มันมีเหตุมีผลทั้งนั้น มันต้องมีเหตุมีผล มีการกระทำ แล้วมันจะต้องรู้จริงเห็นจริงตาม เป็นจริง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ เราก็ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติตาม ความชอบธรรม อยู่ที่อำนาจวาสนา ผู้ที่ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย ผู้ที่ปฏิบัติง่ายรู้ยาก ปฏิบัติยากรู้ง่าย นี่ ไง บั้ว ๔ เหล่านี้ เราเป็นบั้วประเภทใดละ

ตอนนี้ก็อยากจะเป็นบั้วที่ดีที่สุด แต่เวลาเกิดเป็นคน เราจะสร้างอำนาจวาสนาตรงไหน ทาน ศีล ภาวนา เราจะทำของเราอย่างไร แล้วตอนนี้เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา กึ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาเจริญอีกหนหนึ่ง ภาคปฏิบัติกำลังเฟื่องฟูขึ้นมา มีครูบา อาจารย์ประกาศตนที่จะเป็นนักปฏิบัติมากมาย แล้วมันชอบธรรมหรือไม่ชอบธรรมละ ถ้ามัน ชอบธรรม ว่ามาสิ

หลวงตาพระมหาบัวใจ เวลาลูกศิษย์ลูกหาของท่านอวดดีใจ ท่านบอกเลย

อ้าว! กอไก่กอกา ว่ามา

ท่านไม่ถามเรื่องอะไรเลย เอ็งจะปฏิบัติธรรมด้วยความไม่ชอบธรรม ด้วยความพอใจ แต่ เอ็งจะประกาศตนขึ้นมาละ

กอไก่กอกา ว่ามา

ถ้าไม่ก่อให้เกิดกอกา ว่ามา เราเกิดเป็นมนุษย์นะ ทุกคนเป็นทารกมาทั้งนั้น ดื่มนมของแม่ ดื่มนมเลือดในอกของแม่กันมาทุกคน ไร้เดียงสาไร้เดียงสา เติบโตขึ้นมา เติบโตเป็นลูกใคร เติบโตมาอย่างไร เติบโตมีการศึกษามาเป็นอย่างไร เติบโตเริ่มต้นฝึกหัดปฏิบัติอย่างไร กอให้เกิดกอกา ว่ามา

เจียบกริบเขียว ไม่มี

แต่ครูบาอาจารย์ของเรา สนทนารธรรม ธรรมสาธุชา เอตมมุนฺคฺลมุตฺตมํ การสนทนารธรรม เป็นมงคลอย่างยิ่ง ครูบาอาจารย์ที่ดั่งามไฉ ทานเอาพระมาสนทนารธรรม การฝึกหัดปฏิบัติ อริยสัจมีหนึ่งเดียวเท่านั้น จะปฏิบัติแนวทางใดก็ได้แล้วแต่ ถ้ามันเข้าสู่อริยสัจ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ ขณะนิโรธมีไหม ถ้ามี ว่ามา ถ้ามันไม่มี นั่นมิชอบ

มิชอบมันก็เป็นอริยสัจ ๓ ไฉ ทุกข์ สมุทัย มรรค นิโรธไม่เอา ขณะไม่ต้อง เราไม่ต้องทำอะไรเลย นี่พวกเรา กลายเป็นแก่งขึ้นมา กลายเป็นพรรคพวก ใจพวกแข่งหน้าแข่งหลัง มิชอบ ธรรม มิชอบ มิชอบ ผิดกฎหมาย สิ่งผิดกฎหมายใช้ประโยชน์ไม่ได้ สิ่งขัดแย้ง อริยสัจ ๓ ไฉ ไม่ต้องมีขณะ ไม่ต้องมีนิโรธ

อริยสัจมีหนึ่งเดียว ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ นิโรธ ดับทุกข์ เวลาพิจารณากาย กาย เป็นกาย จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์ พิจารณานุคคลคู่ที่ ๒ กายกับจิตแยกออกจากกันเลย พิจารณาคู่ที่ ๓ กามราคะ ปฏิฆะขาดหมดเลย รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชา นี่ไฉ สิ่งที่ว่าจิตเดิมแท้นี้ผ่องใสไฉ รูปราคะ อรูปราคะ ฌานสมาบัติไฉ รูปราคะ อรูปราคะ มานะ ๙ อุทธัจจะ อวิชชา ทำลายสิ้นในหัวใจของตน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านปฏิบัติ ด้วยความชอบธรรม ธรรมทายาทที่เคารพธรรมกตัญญูกตเวที ประพฤติปฏิบัติโดยซื่อสัตย์จริง ไม่ต้องการสิ่งที่ไม่ชอบธรรม มิชอบ ผิดหลักเกณฑ์ ผิดข้อเท็จจริง ผิดหลักในพระพุทธศาสนา เพราะมันเป็นความไม่ชอบธรรม เอวัง